

POR Gazeen 89

EDITORIAL

Milé čtenářky, milí čtenáři, babí léto už pomalu končí a do vašich rukou se právě dostává letní číslo PORGazeenu. Je to po mnoha letech poprvé, a tak jsme si ani v redakci nebyli jistí, co se z toho nakonec vyklube. Nápad padl, housenka se zakuklila, a pak už nezbylo nic než se dát do práce a doufat.

Já osobně v prázdninovém čísle vidím velký potenciál. Neberte to špatně, plně rozumím, proč by někdo radši četl Vánoční vydání nebo se na Vodní slavnosti dozvěděl, co se všechno událo na školách v přírodě. Slouží jako takové shrnutí určitého období, kde se pokoušíme ukázat, co všechno se odehrálo ve škole, ve třídách, ve skupinkách kamarádů, v našich životech a myšlenkách. Jsou to cenné texty a já se k jednotlivým číslům ráda vracím. Nahlédnout do začátků PORGazeenu znamená nasávat minulost a učit se o duchu naší školy.

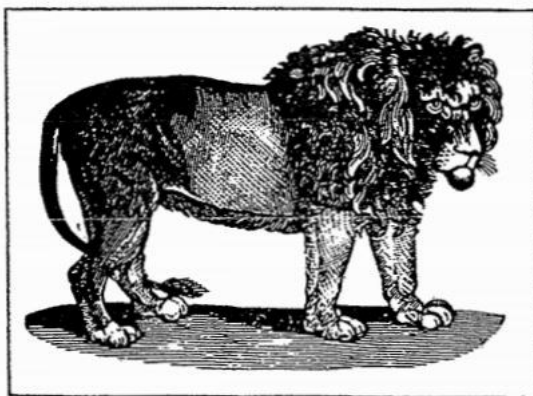
Jenže pokud jste jen trochu jako já, tak chcete nahlédnout za oponu. Věříte, že pro pochopení celku je nutné znát i příběhy jednotlivců a prostředí, ve kterém působili. Kdo jsou ti studenti? Spojuje je jenom škola, a až ta skončí, nic je k sobě už nepotáhne? Proč se tolik z nás našlo mezi svými až tady? Ale kdo jsme tím pádem bez PORGu? Věřím, že všichni jsme mimo školu mnohem zajímavější. Nikde jinde jsem nepotkala skupinu lidí s takovou škálou zájmů, schopností a humoru. A přesto tak silně provázanou.

Setkávám se však s mnohými, kteří by tohle o sobě nikdy neřekli. Rozumím tomu a neexistuje důvod se za to stydět. Přesným příkladem takového člověka bych byla i já před pár lety. Strávíme tolik času za lavicemi, že je obtížné si najít nějakou me-

zeru na sebepoznávání. Natož ještě v období dospívání, kde se vše tak rychle mění. Co mě doopravdy baví? Co mě naplňuje? Co si o tom myslím? Otázky, které si kladou asi všichni, často ale bez konečného verdiktu. Po dlouhém dni se nikomu nechce zvednout a ještě jít přemýšlet a objevovat, když většina uliček, do kterých se může vydat, je slepá. Natož když má po ruce mnohem jednodušší aktivity. Tím nemám na mysli pouze ten hrůzostrašný mobil. Já sama jsem mívala období, kdy jsem radši opakovala už známé úkoly, školní nebo třeba domácí práce, než abych se pouštěla do něčeho nového. Každý si sám musí někdy uvědomit, že tohle ale nikam nevede a je třeba si na sebe trochu té energie a času uspořít.

Letní číslo je pokus o to ukázat vám, studentům, že náš život není jenom škola. Rok nemá jenom 10 měsíců. Neskládá se jenom z cesty do školy, učiva a následné cesty domů. Ty dva zbývající letní měsíce můžou být samy o sobě mnohem důležitější. Můžete se toho během nich o sobě naučit více než kdy jindy. Držíte v ruce důkaz, že nejsme jenom školou. Je možné jí děkovat, že nás spojila, a zároveň se snažit rozvíjet bez ní. Dokážeme projít těmi těžkými dveřmi a užívat si toho, po čem toužíme. Dokážeme společně něco vytvořit. A hlavně se dokážeme v té motanici dnešního světa hledat, najít a být sami sebou. Tvořit. A pak to světu ukázat. Pokud se tedy vrátíme k otázce, kdo jsou ti studenti, když je odtrhneme od školy, odpověď možná hledejme i na následujících stránkách a v mnoha dalších číslech.

Vaše Julie

Na vašich lovech lvů byste se jistě nudili bez Porgazínu.

Na skok v Lucembursku

V první polovině srpna jsme s několika spolužáky vyrazili do Belgie. Kromě Bruselu, kde se nacházelo i naše ubytování, jsme navštívili i další významná města jako Bruggy, Antverpy, Gent a Leuven. Všechna zmíněná města, a stejně tak i Belgie jako takovou, jsem navštívil poprvé, a všechna se mi moc líbila – narazili jsme na malebná historická centra, dobré jídlo, milé lidi a překvapivě hezké počasí. Rád bych se tam určitě ještě vrátil, protože pět dní (o šestém, poněkud specifickém, budou následující odstavce) na Belgii určitě nestačí a například na oblast Arden nám nezbyl žádný čas.

Nyní ale již k onomu speciálnímu dni. Jak asi všichni víte, Belgie sousedí s Francií, Německem, Nizozemskem a Lucemburskem. A právě poslední jmenovaný stát již několik let figuroval na mém bucket listu. Proč? Zprvu jsem z více zdrojů věděl, že je to moc pěkná země, a zadruhé, jak by jistě trápilo každého, přece nemůžu mít ve své mapě navštívených zemí mezeru mezi státy, které jsem si již mohl odškrtnout. Jak tedy vidíte, neměl jsem jinou možnost než se tam vypravit.

Dostat se z Bruselu do Lucemburku není nijak složité – doveze vás tam přímý vlak. Nejedná se ovšem o zrovna nejrychlejší spoj, takže cesta zabere něco málo přes tři hodiny. Vyplatí se proto vyrazit poměrně brzo, v našem případě v půl sedmé ráno. Když říkám našem, myslím tím sebe a Davida, jemuž tímto děkuji za ochotu si přivstat – ostatní, celkem pochopitelně, nebyli z myšlenky takto brzkého vstávání zrovna nadšení. Když už se ale k cestě přemluvíte, můžete si užívat cestu Bruslem a posléze belgickým venkovem zbarveného pozvolna vycházejícím sluncem. A před desátou již vystupujete z vlaku v jiném městě – Lucemburku, hlavním městě Lucemburského velkovévodství.

Nejedná se o velkou zemi – rozloha činí 2586 km² a počet obyvatel je asi 672 000. To v očích některých lidí činí z Lucemburska mikrostát. Zde si dovoluji nesouhlasit. Podívejte-li se na to totiž jinak, můžete to vyjádřit také například takto: do Lucemburska byste mohli vložit Singapur, Andorru, Maltu, Lichtenštejnsko, San Marino a Monako najednou, a stejně by vám zbylo místo na 1932 a půl Vatikánu (případně, chcete-li jednotky

sjednotit, se bavíme o ploše zhruba 5877 Vatikánů). Lucembursko proto při příjezdu nepůsobí jako nějaká malinkatá tečka na mapě. Existuje zde reálný venkov, a vy cestou můžete z okna pozorovat různá pole, farmy a malé vesnice. To je pro mě osobně dobře – byť mám rád evropské mikrostáty a všechny jsem je navštívil, je fajn, když máte z města kam utéct, ať už na víkend nebo třeba pouhý cyklovýlet.

Už na nádraží je vidět, jak dobře se Lucemburčané o svou zemi starají. Všechno je čisté, jasně označené a určitě tu nenajdete nějakou lokální variantu pražského Sherwoodu. Do centra to odsud není daleko, můžete klidně dojít. Samotné centrum, které je hlavně na skále s hradbami, je poměrně kompaktní. Naleznete zde státní instituce a Velkovévodský palác, katedrálu Notre-Dame, příjemné ulice s obchody všeho druhu a několik náměstí. I přes svou menší velikost je ale centrum (a vlastně i město jako takové) hrozně sympatické. Na jednom z náměstí hrála kapela, večer jsme zahlédli něco, co jsme identifikovali jako soutěž kostýmů, a celkově na vás zapůsobí velmi příjemná atmosféra, doplněná milými lidmi.

Na druhé straně od centra (přes údolí) se nachází evropská čtvrť. Sídli zde většina finančních a justičních institucí EU, včetně Soudního dvora Evropské unie či Evropské investiční banky. Svůj sekretariát tu má i Evropský parlament. V neděli v době oběda se ovšem opravdu nedá říct, že by zde bylo rušno. Jen pár dní předtím jsme navštívili Europarlament a další instituce v Bruselu, a kontrast ve vytiženosti těchto dvou míst nemohl být větší. Evropská čtvrť působila spíše jako právě dostavěný developerský projekt, kam se ještě nikdo nenastěhoval. Při procházení jsme zabloudili do Zahrady mnohojazyčnosti (ano, tak se to opravdu jmenuje) – místa, kde kromě flory naleznete cedule s důležitými hodnotami jako „mír“ nebo „lidská práva“ napsanými ve všech úředních jazycích EU. I přesto, že je místo očividně velmi dobře udržováno, se zde nacházela pouze jedna opalující se paní (již se tímto omlouváme, je velká šance, že nikdo jiný kromě nás ji ten den nevyrušil).

Po procházce evropskou čtvrtí jsme se chtěli od centra trochu vzdálit, a tím se dostávám k jedné z největších předností Lucemburku – veřejné dopravě zcela zdarma, která začala fungovat v roce 2020. Celé město je propojeno autobusy,

lanovkou(!) a jednou velmi dlouhou linkou tramvaje, která vás vezme z hlavního fotbalového stadionu přes centrum a nádraží až na letiště. I přesto, že byl víkend, byly spoje poměrně časté s dobrou vzájemnou návazností. Zmíněnou lanovku jsme bohužel nestihli vyzkoušet, doufám ale, že se mi tato příležitost někdy naskytne.

Oním místem mimo centrum, kam jsme se dostali veřejnou dopravou, je americký vojenský hřbitov. Nachází se na západním okraji města, kousek od letiště, a byl pro mě neuvěřitelně silným zážitkem. Pod ikonickými bílými kříži a Davidovými hvězdami tu odpočívá téměř 5100 amerických vojáků padlých za 2. světové války. Při procházení a pročítání zdánlivě nekonečného seznamu jmen na člověka opravdu dolehne tragický rozměr celého místa. Je zde i kaple, návštěvní domek a seznam pohřešovaných vojáků, kterých je tu vypsaných přes 370. Hřbitov je navíc důležitý i pro české návštěvníky, neboť se zde nachází hrob generála George S. Pattona, jehož armáda na konci 2. světové války osvobodila jihozápad Československa. Soudě podle návštěvníkové knihy si toho jsou mnozí Češi vědomi, protože „Czech republic“ figuruje vedle jmen v návštěvní knize poměrně často.

Po vstřebání dojmu ze hřbitova jsme se vrátili do centra, kde jsme po prohlídce katedrály Notre-Dame zamířili do údolí nacházejícího se pod hradbami. K tomu jsme využili velký panoramatický výtah Pfaffenthal, který nás (opět zdarma) za několik desítek sekund přepravil dolů k řece Alzette. V údolí se kolem řeky nachází čtvrť Grund, která je sama o sobě moc pěkná, a v neděli v podvečer ještě více ožije, když se tu konají různé společenské akce. Je zde vidět blízkost Německa a Alasky, jejichž města Grund velmi připomíná.

V tuto chvíli už se pomalu začal blížít náš odjezd, takže jsme ještě naposledy vystoupali na hradbu a užili si výhled do okolí. Můžete se podívat i do zdejších kasemat, nám už na ně bohužel nezbyl čas. Při cestě zpět na nádraží jsme se ještě podívali do zahrady pod Place de la Constitution a prošli se po lávce zavěšené pod mostem Pont Adolphe ze začátku minulého století. Poslední stovky metrů jsme poté urazili tramvají, jelikož se v nich naše šotoušská já potřebovala alespoň kousek svézt. Na nádraží jsme se ještě rychle najedli a poté už jsme se vraceli krajinou tentokrát nasví-

cenou zapadajícím sluncem zpět do Bruselu.

Troufnu si napsat, že Lucembursko se okamžitě stalo jednou z mých nejoblíbenějších zemí v Evropě. Malý stát, který je perfektně opečovávaný, má určitě co nabídnout, a doufám, že můj příští výlet tam bude alespoň na několik dní, protože mimo hlavní město Lucemburk se zde nachází například i historická města Clervaux a Vianden či národní rezervace Haff. Kromě malebného historického centra v údolí i na skalách či úctyhodného hřbitova americké armády se zde nebojí moderních zásahů, které zlepšují občanskou vybavenost a ve výsledku i vizuální podobu města. Údolí je překlenuto výrazným červeným mostem, dolů k řece vás dopraví velký výtah a v evropské čtvrti na dohled od centra potkáte i budovy s několika desítkami pater. Velkovévodství má navíc při přepočtu na paritu kupní síly nejvyšší HDP na osobu na světě a vysoká kvalita života je zde opravdu poznat. Přitom je ale mnoho věcí, jako například již zmíněná veřejná doprava (což je evropský uni-

kát), dostupných i turistům zdarma, takže se opravdu cítíte přivítání s otevřenou náručí. Ceny jsou v porovnání s ČR samozřejmě vyšší, ale například oproti Belgii nebo Nizozemsku se moc neliší, takže je to stále zvládnutelné. A co jazykově? S francouzštinou nešlápnete vedle, ovládá ji tu každý. Angličtina ovšem také není žádný problém, Lucembursko je velmi kosmopolitní a její znalost je tu téměř samozřejmostí. Oficiálním jazykem je lucemburština, v níž jsou patrné hlavně znaky němčiny, ale i francouzštiny a nizozemštiny. Na Duolingo ale k mému zklamání tento jazyk bohužel ještě nedorazil.

Když v roce 1936 Michelin zveřejnil kritéria pro hodnocení restaurací ve svém průvodci, byla zhruba takováto: jedna hvězdička stojí za zastávku, dvě za zájízdku a tři za samostatný speciální výlet. Mohu s jistotou říci, že v mém průvodci si Lucembursko určitě zaslouží tři hvězdičky.

Šimon Bortlík (oktáva)

Střípky temna

Tunel

Po dlouhém přesvědčování mými přáteli jsem nakonec svolila jít s nimi prozkoumat ten starý tunel, ve kterém kdysi jezdily vlaky. Vyrazili jsme v noci a šli po kolejkách, které vedly do lesa. Do toho temného, prokletého lesa, před kterým nás všichni varovali. My však byli děti, lákalo nás to daleko více než věci, co zakázané nebyly. Někdy kolem půlnoci jsme dorazili na mýtinu a před námi byl ten proslulý tunel. Když jsme do něj vešli, zavládlo hrobové ticho, možná až moc nepřírozené. Neslyšeli jsme vůbec nic, ani cvrčky, které jsme poslouchali minutu zpátky. Pokračovali jsme ale dál, protože jsme toužili vědět, co se na druhé straně nachází. Po dvou kilometrech jsme začali nacházet desítky mrtvých zvířat. Pak jsme ucítili dunění, které se rychle přibližovalo. A nakonec nás oslepila dvě jasná světla.

Emma Marušková (tercie)

Ilustrace: Michael Černohlávek (oktáva)

Deník z bezčasí

První den. Nebo noc? Je tma. Pohlcující bezčasí. Konečky mých prstů se třepou jako motýlí křídla. Nevím, jestli zimou, nebo vzrušením. Načal jsem svou poslední svíčku, spálil si špičku ukazováčku, tužka mi padá z rukou.

Noc/den druhý. V kaluži ledové vody si prohlížím svůj obličej. Nevypadá tak, jak si pamatuji.

Třetí. Čas zabíjím spánkem a počítáním v hlavě. Anglicky, česky, francouzsky, latinsky. Vy-mýšlím si vlastní jazyk až do milionu. Kolik ještě milionů?

Čtvrtý. Tma a bezčasí.

Pátý. Jsem trpělivý, avšak dochází mi světlo. Vosk tvoří loužičku na podlaze. Už není cesty zpět, jen skrz. Ať už se otvírá.

Desátý. Ať už se otvírá.

Dvanáctý. Ať už se otvírá.

Osmnáctý. Ach, Bože, prosím, ať už se otvírá.

Dvacátý druhý. Došlo světlo.

Dvacátý pátý. Ve zdech slyším přízraky. Něco se pořád přibližuje, natahuje ruku k mému obličej. Nedostižitelné. Nedosažitelné. Neexistující.

cí? Snad je to ozvěna kroků lidí na povrchu. Snad jsou to duchové zde zahynulých. Snad už se skála konečně hýbe. Otvírá. Ach, Bože, ať už se otvírá.

Třicátý. Nahmatávám skálu, díry, trhliny. Hýbou se, hýbou se, hýbou se, prosím, ať se hýbou, ať se otvírají. Mé prsty jsou krev a stupy a bolest a chlad a jsou, a pak tam nejsou a bojují, a pak se zase klepou a já tu jsem, a pak zase nejsem a jsem tažen tam, tam za tu stěnu, nedostižitelnou, nedosažitelnou, a jsem krev a stupy a bolest a chlad a rozpadám se v prach, který proniká trhlinami a je tam, je tam, je tam!

Bůhví kolikátý. Ať už se otvírá. Prosím, prosím, prosím, prosím, prosím, ať už se otvírá.

Někdy v bezčasí. Mé tělo je skála a skála je mé tělo. Má mysl splývá s tmou, jsou k nerozeznání. Jsem mrtev, nebo živ? Jsem tu, nebo nejsem? Srůstám, usínám a zase se probouzím, padám, padám, padám.

Jsem tma. Tma a bezčasí. Někdo tu sedí, opírá se o mě, oči zavřené, prsty zkrvavené. Je mrtev, nebo živ? Do mých trhlin se vsakuje vosk a zbytky světla, zbytky naděje. Natahuji k němu, k jeho obličejí svoje dlouhé temné ruce.

Ema Tillová (oktáva)

Čas běží, čtenáři netrpělivě očekávají nová čísla Porgazínu.

Nejsilnější letní zážitek

„98, 99, 100,“ konečně dopočítám a potácivě se zastavím. Po dlouhým točení se mi motá hlava. Ondru slyším nalevo od sebe, lehce vzadu, přestože byl předtím po mý pravý ruce. Rozvážu uzel, jde trochu ztuhla, a šátek si konečně sundám z očí.

Ondra, stojící dva kroky ode mě, už ho na hlavě taky nemá. Tak dobře na něj nevidím, ale vsadil bych se, že teď taky usilovně mrká a po dlouhý ztrátě zraku se snaží nechat oči přivyknout na stíny a šero.

Pomalu okolo nás rozeznávám les s temným flekem, značícím, kam se ztrácí úzká a zabahněná polňačka. Ta se před námi vine, obklopená pár stromy a polem z obou stran. Vůkol panuje tma, lehce mrholí a mlha je taky hustá. Po delší době, když už si oči zvykly, si všímám též rozmazaných světél asi tak dva kilometry před námi, směrem po polní cestě, a tmavšího obrysu kopce za lesem. Kolik může být? Tak půl jedný, snad.

„Hele, koukej, to by mohl být Loupežák. Navrhoval bych se nejdřív trochu porozhlédnout, zkusit zorientovat, a pak až vyrazit. Když jsme jeli autem, bylo to docela rychlý a občas jsem slyšel vodou svištěcí kola vedle nás. Myslím, že nás vezli po jedný z těch dvou větších silnic,“ začínám uvažovat. „Zkusil bych se nejdřív mrknout do lesa, pokud je to Loupežák...“

Ondra ale nesouhlasí: „Proč? Já bych do toho lesa spíš nechodil.“

Cože? Že by se bál?! On? To přece ne... Otáčím hlavu a koukám k lesu. Temné obrysy a stíny začínají v mé fantazii ožívat...

„Máš pravdu, taky se mi tam moc nechce. Jdem za světlem.“

Ještě před hodinou jsem si přál, aby nám to neudělali moc lehký. Teď spíš toužím po teple spacáku. Začíná mi docházet, co nám to Šeby vlastně říkal, když vykládal instrukce. Tehdy jsem se jen v duchu usmál...

„Kdyby se cokoliv stalo, hoši, pokuste se vydržet do rána. Najděte nejbližší dům a zkuste

mi zavolat, já vylezu na kopec, abych chytil signál, hned jak se vzbudím. Teda pokud tu ještě nebude.“

Odhrnu tři rukávy a koukám na vnitřní stranu předloktí. 735 608 846, je tam lihovkou napsáno. To je jediný, co nám zůstalo. Jinak u sebe nemáme nic. Ou.

Ze zamyšlení mě vytrhne Ondra, který se dává do kroku. Vyjdu taky, chvíli jen tak jdeme, a pak začínáme uvažovat, kde bychom mohli být, a napínáme sluch. Nesmí nás najít. Světla se blíží, začínáme rozeznávat jednotlivé budovy. Žádný sklady, jak mě předtím napadlo, ale docela obyčejná vesnice. Najednou uslyším rachot motoru. Ze shluku světél se dvě oddělují a vysokou rychlostí se blíží k ústí polňačky. Téměř najednou skáčíme do obilí u stromu v místě, kde je nám skoro po pás. Osobák prosvítí kolem nás, chvíli poté odlepují obličeje od země a koukám za nás. Byli to oni?

„Byli to oni?“ ptá se Ondra.

„Nevím, ale rozhodně to valili aspoň osmdesátkou.“

Napjati na nejvyšší míru pokračujeme dál. Po chvíli pole končí a deset metrů před náma je první dům.

„První támhleten keř. Potom sloup. Zkusil bych se dostat támhle k tomu altánku, tam by mohla být mapa. Je tu čisto, ale pamatuj: nikdo nás nesmí vidět!“ už skoro šeptám.

Ondra jen kývne. Po chvíli dosahujeme altánku, cestou mímám ceduli hlásající podporu obce Zdislavy na výstavbě cyklostezky. Jestli jsem ve Zdislavě, tak je to v háji, myslím si v duchu. Přibližně vím, kde to je, ale rozhodně jen tak netrefím. Maximálně tipnu směr. Moje předtucha se však vyplnila: v altánku je mapa! Vzrušeně k ní oba přistoupíme.

„No hele promiň, ale s tím ti moc nepomůžu. Víš, že jsem tady na táboře podruhá.“

„Vpoho,“ roztržitě mu odpovím. V těchto lesích jsem běhal, respektive nosil se v zavinovačce, dřív než jsem sfouknul první dortovou svíčku. Prstem si jezdím po mapě.

„Velká silnice, železniční přejezd, les, pole, kopeček podobnej Loupežáku... Mohly by to být Rynoltice, ale i cokoliv jinýho na týhle silnici do Liberce...“

Najednou se ozve Ondra: „Myšpulíne! Pojd' se na to podívat!“

Otočím se. Ondra se sklání nad panelem umístěným vedle dobíjecí stanice pro elektroauta. Když přistoupím blíž, v chabém světle lampy čtu: Úřední deska obce Rynoltice.

„Ty krásó! Tak ty seš dobrej! A tady je i záložka „mapa obce“! Takže Rynoltice... čeká nás tak 15 kilometrůkm, Jablonný, a pak nahoru do Heřmanic.“

To je docela dobrý. Našli jsme polohu dost rychle. Odsad' v pohodě trefím, vede tu úzký pás mezi železnicí a silnicí až do Jablonného a odtamtad' je to hračka.

„Tak to zkusíme po železnici, pokud bude kam uskakovat.“

Na železnici se ovšem nedá dostat v místním terénu. Nemusíme naštěstí riskovat žádný průchod městem, jsme úplně na kraji. Nasazujeme rychlý tempo a podél silnice vyrážíme.

Nabit rychlým zorientováním a adrenalinem, který se začal vyplavovat už dávno, vůbec necítím únavu. Bohužel většinu času mlčíme, protože musíme být ve střehu. Ted' bychom si toho měli tolik co říct.

Najednou mezi stromy před námi prosvítí světla a slyšíme motor. Okamžitě ztuhnu, přes ruku se přehoupnu přes svodidla a padám do travnatýho a úplně mokrého svahu. Stihnu se ještě odkutálet pod strom, nasadím kapuci a přitisknu obličej k zemi. Nemusím se vůbec dívat, abych věděl, že Ondra udělal hned to samý. Poslouchám motor a dochází mi, že zbytečně panikaříme. Auto bylo až za zatáčkou, daleko vepředu. Uběhne téměř dvacet sekund, než nás konečně mine a my můžeme pokračovat.

Ženem se dost ostrým tempem, chci být co nejdřív v Jablonném. Navíc, kdybychom to stihli třeba do tří do čtyř, tak bychom se fakt předvedli... S Ondřejem, který mě sleduje tak 10 kroků za mnou, chvilku přemítáme nad výsadbáři. Ti měli tohle doopravdy, to byli šílený hrdinové...

Ondra mě přemlouvá, abychom šli dál po železnici. Moc se mi nechce, ale zrovna v tomhle místě před Lvovou by to šlo tam nastoupit. A neustálý skákaní do škarpy je fakt otravný...

„OK. Do Jablonného už by to nemělo být víc jak čtyři4 kilometrykm, tak jdem. Koneckonců, nádraží nemůžeme minout a na dráze budem schovaný.“

Přesun proběhl hladce, rychle pokračujem po železnici, občas prohodíme pár slov. Ted' si ale nejlíp rozumíme beze slov. Úplně cítím to silný pouto, co nás ted' spojuje. Jsem fakt rád, že je tady se mnou. Má mojí plnou důvěru a zážitek, jako je tento, ucelí kamarádství tak jako máloco.

Začínám se trochu divit, kde to Jablonný sakra je. Ozve se Ondra: „Neříkal jsi už tak pětkrát, že to není víc jak půl kiláku?“

„No, jo. Asi jsem se musel splést, koneckonců, nikdy jsem tudy reálně nešel. V tý tmě a mlze se zvlášť čas odhaduje tak blbě. Někdy mám pocit, že jdu a spím zároveň. Ale ted' už je to fakt blízko,“ odpovídám mu značně nejistě. Ví, že jsem trochu nejistej, ale sám nemá vůbec tušení, kde jsme, tak mi prostě bude muset věřit.

Po dalších zhruba dvou kilometrech konečně rozeznávám nádraží. Přestože tam nikdo není, přiblížíme se jen natolik, abychom rozpoznali čas na hodinách.

„2:17! To je dobrý! Když půjdeme rychle, tak bychom mohli být ve 3 zpátky! No, možná trochu po třetí,“ komentuju stav. Zatím fakt válíme.

S Ondrou trochu diskutujeme, kudy kam, ted' už se i on orientuje. Po hledání cesty, kterým jsme bohužel ztratili skoro 20 minut, protože jsem blbě odhadl směr, konečně nacházíme cestu na sever. Do Heřmanic zbývá už jen zhruba pět kilometrů.

Ted' už mluvíme trochu víc, oba to fakt prožíváme. Cesta už je trochu monotónní, už opadá počáteční vzrušení a už pokračujeme v chůzi naprosto automaticky, opět moc nemluvíme. Suchá je na mně tak jedna nitka. Vnitřek od potu, vnějšek od deště, všechno komplet durch. Celou dobu jdu vepředu, ale ted' už se Ondřej malinko opoždíje. Čekám a ptám se:

„Všechno v pohodě? Máme zpomalit?“

Chabě odmítá. Trochu tuším, že bych měl trochu zpomalit, i když nic nepřiznává. Koneckonců, nohy mám přece jenom delší...

V tuhle chvíli se ale zachovám docela sobecky. Odmítám zpomalit, chci to dát za co nejkratší čas. Pokračuju ve vražedně vysokém tempu, sám mám tep tak 130 aspoň. O půl kilometru, poté, co Ondřejovi několikrát o kousíček uteču, se však zastydím a uvědomuju si svojí chybu.

„Promiň, půjdem pomalejc. Jdi první.“

Jak se snažím Ondru povzbudit, a i sebe, tvrdím, že už je to zase jen kousek. I si to myslím. Jenže ta proklatá vesnice se kolem silnice táhne snad čtyři

kilometry, taková nudle. Za další zatáčkou ale konečně poznávám studánku! I Ondra si jí všimne a pookřeje. Jak se konec blíží, do žil se nám vlívá nová energie. Navrhuji běh a Ondra nadšeně přijímá. Posledních pár set metrů skoro sprintujeme.

Zatáčka, a už vidím bíle prosvítající plachty mezi stromy. Zaslechnu zurčení potůčku, a rozeznávám vstup do tábora. Jsem skoro dojat.

Přistoupíme s Ondřejem k sobě, obejmeme se a poplácáme po zádech.

„Seš borec.“

„Ty taky.“

V tuhle chvíli bychom spolu dokázali úplně cokoliv.

Už jen přejít lávku a po chvíli třesu s neforemným pytlem přibližně tvaru člověka.

„Šeby, jsme tady.“

„A nikdo nás neviděl!“ dodáváme téměř současně s lehkým nádechem hrdosti.

Pytel se překulí, vysune se ruka s hlavou a Šeby se podívá na hodinky.

„3:24. Gratuluju, kluci. Splnili jste výzvu „Vylodění v Normandii“. Můžete jít spát.“

Když o čtvrt hodiny později už ležím na posteli, zachumlán ve spacáku, poslouchám občasně lehké zabubnování kapek na plachtu a společně s Ondrou sdílíme poslední emoce. Tohle bude zážitek, který nás bude spojoval navždy...

Netrvá dlouho a já se nořím do hlubin spánku. O čem se mi asi bude dneska zdát?

Matyáš Brázda (sexta)

Hudební vokno: The Alchemist

Jaká je vaše oblíbená písnička? Kdo ji zpívá? A kdo ji produkoval? Na první dvě otázky asi odpověď znáte, co ale na tu třetí? Přitom právě producenti jsou nepostradatelnou součástí tvorby každé skladby; vedou proces skládání od počáteční myšlenky až po finální dokončený projekt. Troufám si říct, že jde o nejdůležitější osobu v tomto vývoji.

Jedním z nejvlivnějších hiphopových producentů a DJů současnosti je podle mého názoru The Alchemist, vlastním jménem Alan Daniel Maman. Své jméno si vybudoval na beatech vycházejících z transformací melodií ostatních tvůrců. Různými remixy kompletně změní a doplní všemožné písně, které pak tvoří ideální podklad pro rap. Nejznámější díky svým spolupracím s rappery, jako jsou Earl Sweatshirt nebo Westside Gunn.

Maman začal svoji kariéru již na počátku 90. let jako rapper v duu The Whooliganz, nicméně se ke konci dekády přeorientoval na produkci. První úspěch zaznamenal díky spolupráci s legendárním duem Mobb Deep, pro které například produkoval single The Realest.

Za Mamanovo nejlepší album považuji Alfredo z roku 2020. Na tomto projektu spolupra-

coval Maman s rapperem Freddie Gibbem, se kterým The Alchemist pracoval již několikrát dříve. Gibbovy úderné texty o různých stránkách života perfektně ladí s Mamanovými plynulými, avšak dynamickými melodiemi. Z tohoto alba mohu vypíchnout například písně 1985 a God Is Perfect.

Letos v červenci vyšlo pokračování s názvem Alfredo II. Zatímco tento projekt dle mého názoru nepřekoná svého staršího bratra, pořád ho považuji za jedno z nejlepších alb roku 2025. Album je velmi konzistentní, zvukově i textově zpracované a opět dokazuje, že The Alchemist je producent s neuvěřitelným citem pro detail. Můj favorit z tohoto alba je rozhodně Ensalada.

Pokud vás Mamanova tvorba zaujala, můžete ho vidět naživo. The Alchemist se na konci roku staví v rámci své evropské tour s ikonickým DJ Premierem i v Praze. Koncert se uskuteční 9. 12. v klubu SaSaZu. Lístky na něj jsou ještě dostupné, tak se tam třeba v prosinci potkáme.

Lucie Emrová (septima)

Přímý spoj Krupka-Kandersteg

V horské části švýcarského kantonu Bern se procházím muzeem lanovek, které se nachází ve městečku Kandersteg. Expozice vlastně vypráví celistvý příběh tohoto krásného dopravního prostředku: od (doslova) dřevních začátků přes první sedačkové lanovky až po téměř soudobé kabinky. Pomalu se blížím k části, kde na ponku cosi kutí místní postarší zaměstnanec. Nejdřív se jen nesměle pozdravíme, ale pak se ptá, jestli umím německy. Odpovídám, že trochu a že jsem z Česka. Pán se rozzáří a teprve v tu chvíli si všímám, že na sobě má tričko s motivem lanovky z podkrušnohorské Krupky na vrch Komáří Vížka.

Popravdě řečeno, trochu jsem si před návštěvou muzea pohrával s představou, že se stane něco takového. Na naší zemi můžeme být pyšní z mnoha důvodů a tohle je jeden z nich, byť větší nové veřejnosti téměř neznámý: nejstarší a zároveň nejdelší jednoúseková osobní lanovka v Česku, která z městské části Bohosudov už od roku 1952 špl-

há až na hřeben Krušných hor, je totiž naprostým unikátem, který obdivují i evropští lanovkoví nadšenci.

Těsně po druhé světové válce přišla švýcarská firma Von Roll s přelomovým patentem – odpojitelnou dvojsedačkovou lanovkou se systémem VR 101. Jednotlivé sedačky se díky němu ve stanicích začaly odpojovat od tažného lana, což přineslo několik výhod, zejména vyšší rychlost na trati a zároveň bezpečnější a pohodlnější nástup i výstup cestujících. Licenci na tuhle novinku odkoupila československá firma Transporta Chrudim, a tak se i v našich zemích několik takových zařízení rozjelo. A vývoj šel dál, přinesl spoustu dalších, rychlejších, kapacitnějších, pohodlnějších typů odpojitelných lanovek, které postupně nahradily všechny pionýrské švýcarské dvojsedačky VR 101. Až na jednu jedinou – tu na Komáří Vížku.

Z kutícího pána se nakonec vyklubal vedoucí muzejní sbírky Hansruedi Kallen, který náš celosvětový unikát pravidelně jezdí kontrolovat a spojuje svou revizní výpravu s krátkým pobytem v okolí Krupky. Tak to jenom abyste věděli, že naše země má dobré jméno i ve specializovaných kruzích a že není třeba se za ni v cizině stydět.

Vojtěch Voska (oktáva 2020/21)

Bum bum bum

Nestává se moc často, aby politici papalášové pokleпали kladívkem na šutřík a o pár zim později opravdu přestřihli celokovovými nůžkami pásku oddělující nás, cestující, od zářné moderní budoucnosti v novém zářném moderním nádraží, ausgerechnet co by kamenem dohodil od místa, kde dennodenně musíte nebo chcete oxidovat (tím místem budiž můj a váš vzdělávací ústav). Během školního roku byste to asi do jednoho zaregistrovali, ale ony to ty mršky ajznboňácký otevřely zrovínka na den v poločase prázdnin, v jejichž víru jsme se každý podle svých možností drželi co nejdál od naší matičky stověžaté. A tedy vy, co jste to ještě nezaznamenali, velejte moji maličkost, která vám tu extraordinární novinu just-in-time zvěstuje. (Ale prosím všechny případné čtitele a, doufejme, čitelky, aby posečkali, než dopíšu svoji rozepsanou seminárku, teď na vás nemám čas.)

Krásné je to nádraží – veliké, bílé, nepáchnoucí kyselinou 3-methylbutanovou ani močovinou, ale hlavně na rozdíl od většiny staveb vystupujících v epizodách mého oblíbeného sci-fi kanálu Správa železnic skutečně STOJÍ! Nevěřící Tomášové si mohou i šáhnout, každopádně pro všechny, kdo ho ještě neviděli, je zde super-bomba-skibidi-epický lyrický popis, abyste si ten betonový zážrak mohli představit:

- délka: čtvrt kilometru
- jak už jsem řekl: veliký
- bílý
- nepáchnoucí kyselinou 3-methylbutanovou ani močovinou
- brácha mi řekl, že rozlehlý, tak rozlehlý
- bílý
- vznáší se jak platýs na jepičích nožkách
- 5 400 tun oceli (pro představu: uhlí potřebné k výrobě tolika oceli by i úderník Stachanov rubal 15928 hodin 31 minut a 22 sekund)
- 29 000 m³ betonu (tolik míchaček neměl ani Bořek!)

- 10 168 m² (pro představu: svlečte jednoho slona a 37 500 laboratorních králíků a máte koberec, nebojte, já na vás neřeknu, že jste to provedli vy)
- jo, kdybyste to nádraží náhodou minuli, tak je bílý

Ale stejně nejlepší bude, když se na něj zajdete podívat (až zase někdy pojedete do Alzy, je to kus odtamtud). Sláva nazdar výletu, ahóje, skáá!

Antonín Drlík (oktáva)

PS: Po vleklých sporech Správa železnic svolila vpouštět cestující i na vyhlídkovou terasu na střeše budovy, terasa je prosím otevřená po-so 15-15:05 (vtip, 15-18), bohužel jen dočasně, naše milovaná Správa železnic si na střeše místo terasy chce postavit parádní bejvák.

PPS: Fakt se na tu terasu běžte podívat, než ji zase zavrou! Dneska jsem tam byl a je úúúúúplně super – je odtamtud vidět ten největší brownfield centru Prahy plný šterku a pajasanů, sv. Jakub, sv. Ludmila, sv. Kliment, Týn, sv. Antonín, a kdybych někde ukradl dalekohled, tak by třeba byl vidět i kráter Copernicus, Velký vůz neuvídíte, v šest je zavíračka. :((((

Pohádkové putování

Vždycky jsem měla ráda pohádky o princích a lesních vílách, obzvlášť ty, které mi jako malé předčítala babička za dlouhých letních večerů, dokud mi neztěžkla víčka. Nejradši jsem měla knížku *Ďáblův doktor*, soubor pověstí z Jizerských hor. Babička už mi před spaním nečte, ale pořád za ní ráda jezdím a objevuju krásu přírody severních Čech, proto, když padla řeč na to, kam tohle léto se ségrou vyrazíme na puťáček, byla volba jasná.

Sbalily jsme batohy, koupily jízdenky a brzo ráno vyrazily z Prahy busem do Liberce. Plán byl jít z Ruprechtic kolem přehrady na Novou louku, poté přes Smědavu na Smrk, kde jsme chtěly přespat, a pak se přes Polsko a Velkou jizerskou louku vrátit do Kořenova. A aby nám na cestách nebylo smutno, rozhodly jsme se s sebou přibalit kamaráda, Ďáblova doktora.

Když jsme se ale vyškrábaly na Čihadla, padla taková mlha, že by se dala krájet. Skupinky turistů začaly řídnout a namísto zpěvu ptáků se z lesa začalo ozývat vyťí. Statečně jsme pokračovaly až na Smrk, tam jsme měly nocovat. Po nahlédnutí do útulny jsme zjistily, že už je plně obsazená, a spaní pod širákem v tomhle mrholení nepřicházelo v úvahu. Rozhodly jsme se proto pokračovat podle minimálně půl století staré mapy se zakreslenými přístřešky.

I přes jednu malou mapovací chybkou, která nás stála tak 200 výškových metrů, jsme rychle pokračovaly k cíli. Ačkoliv jsme neviděly na krok a 30 km už bylo v nohách cítit, neklesaly jsme na mysli a odměnou nám byl dnešní největší zázrak, u cesty stála útulná dřevěná chatička jako z Hobita. Vybalily jsme spacáky, vychutnaly si zaslouženou večeři a nastal čas na zlatý hřeb celé výpravy.

Z batohu jsme vyndaly knížku, starý hnědý obal našťestí přežil transport i déšť bez větší újmy, a nezbývalo, než začít s výběrem názvů do dnešního repertoáru. Po pár prvních větách jsme se z chatičky přesunuly do kulis pohádkového světa. Nemusely jsme cestovat daleko, všechny pověsti se totiž odehrávaly na loukách a v lesích kolem nás.

Za usrkávání čaje a šumění listů jsme takhle seděly a střídaly se v čtení dlouho do noci, dokud jsme se nenechaly unášet sladkými sny.

Další den ráno nás probudily násilnické mušky, které si neodbytně pochutnávaly na naší krvi, tak jsme zabalily saky paky a pokračovaly v putování. Včerejší mlhu vystřídal sluníčko, které nás nabíjelo dobrou náladou. Dopoledne jsme dorazily na Velkou jizerskou louku, dějiště nemála příběhů, o kterých jsme si četly. Pokračovaly jsme do Orle a podél Jizery až do Kořenova.

Tam jsme dorazily s předstihem a čekání na autobus jsme si chtěly zkrátit sladkou odměnou. Při vkročení do prvního podniků jsme ale zjistily, že těsně po našem příchodu vypadla elektřina. Naštěstí nedaleko od zastávky byla večerka, kde jsme si stihly koupit zatím neroztekrou zmrzlinu. Vítězoslavně jsme si sedly na lavičku a pozorovaly zmatek, který se pomalu šířil vesnicí. Po chvilce přijel autobus a my se vydaly zpátky domů.

Myslím si, že nejsem jediná, které babička vyprávěla pověsti, a taky určitě nejsem jediným

hrdým vlastníkem krosny. Některé zážitky je těžké přenést na papír, tohle je jeden z nich, proto bude nejlepší, když vezmete kamaráda nebo sourozence a se svou pohádkovou knížkou vyrazíte alespoň na krátkou výpravu do dětských večerů – i když se možná pronese, stojí to za to. Musím vás jenom varovat, abyste se nedivili, pokud vám cestu zpříjemní kouzelná mlha, nebo omylem zakopnete o bludný kořen.

Edita Volešová (sexta)

Ilustrace: Anežka Procházková (kvinta)

Jen kozel neče PORGAZÍNI

Moderní počín

Skibidi sigma W

Nikoho nepotřebuje

Jde si svou vlastní cestou

Konkurentů se zbavuje jedem

Je agresivní a nic ho nezastaví

Smrdí jak myšina, ale nevadí mu to

Často a rád poškozují chodníky a zdi

Při kontaktu s citlivější kůží ti způsobí kožní zánět

Pokusit se ho zlikvidovat je drahý a trvá to dlouho

Ani potřít ho jedem ti nepomůže, musíš do něj ten jed navrtat

Skolíš ho k zemi, ale za chvíli ti vyroste mladší a ještě agresivnější

Račte se seznámit, pajasan žlaznatý už dorazil i na naši školní zahradu.

Antonín Drlík (oktáva)

PS: Pokud nadpisu tohoto článku nerozumíte, pak nesmutněte, svět je u vás ještě v pořádku.

101 koček

Kočí útulek v bohnické léčebně už funguje přes 30 let. Já jsem tam na popud školy už více než před rokem začala docházet a přidalo mi to do života mnoho radosti. Jestli někdo nečekal, že by v dobrovolnictví po ukončení školního projektu pokračoval, byla jsem to já. A přesto tohle dnes píšu s 250+ odpracovanými hodinami (ted' už jsem přestala počítat), mnoha vzpomínkami a krásným vztahem k tomu domečku na socioterapeutické farmě v Bohnicích. Počet hodin, pokud bude podle mého, ještě chvíli narůstat nepřestane.

Útulek, a hlavně jeho čtyřnohé obyvatele, jsem si zamilovala. Než se pokusím nastínit, jak a pro koho funguje, ráda bych zmínila trochu té historie o jeho vzniku. Je to totiž opravdu zajímavé místo. Před třiceti lety ho založila paní Šeberová, která i přestože nikdy práci se zvířaty neplánovala (studovala ekonomii a v oboru nadále i pokračovala s prací), útulek vede dodnes. Dříve totiž v areálu nemocnice pobíhalo mnoho potulných zvířat a způsob, jakým se jich zbavovali, bychom dnes za humánní určitě nepovažovali. S vedením léčebny se tedy domluvila a postupně kočky vychytala. Na starém statku jí k tomuto účelu byl přidělen malý domeček, odkud dodnes útulek operuje.

Za 30 let se pár věcí změnilo, ale původní myšlenka zůstává stejná. Jsme tu hlavně pro zvířata, jejich blahobyt je naší prioritou. Jejich počty se dost mění, ale většinou je do tří místností rozděleno 70 až 100 jedinců. A už dlouhodobými rezidenty jsou ještě králík Roník, malá fenka Miuška a jedna agresivní korela. Útulek se ale stará i o pacienty a jeho běh je propojen s léčebnou. Je výjimečný v tom, že není státní. To přichází s mnoha problémy (hlavně finančními), ale má to i pár výhod. Dobrovolníky může nabírat rychle a bez tréninku, což vše opravdu usnadní. Naneštěstí to neznamená, že o pracovní sílu nemá nouzi.

Za ten rok jsem se setkala s mnoha různými dotazy ohledně dobrovolnictví, ale i běhu útulku. Pokusím se je zodpovědět a taky vysvětlit z pohledu různých pozic, jak se s útlukem člověk může setkat.

Pacient

Kdo je přijat do Bohnic a má domácího mazlíčka, automaticky řeší další náročné kroky. Po dobu trvalé léčby (tzn. že do léčebny přes den nedochází) se o mazlíčka někdo musí postarat a rodině nebo kamarádům ho z nějakého důvodu na hlídání nemůže dát. Mohou být alergičtí, bydlet v jiné zemi, nemít finanční prostředky, nebo pacient prostě rodinu nemá. Ať je důvodem cokoliv, léčebna nabízí možnost si zvíře po dobu pobytu uschovat v útulku. Nutné je vstupní vyšetření, kde

zjistíme, jestli je zvíře zdravé, očkované a po kastraci (stejně tak je u každého pro jistotu i výstupní prohlídka, aby se nic nešířilo). Pokud je to v možnostech pacienta, měsíčně útulku odvádí peníze na stravu, popřípadě medikaci. O zbytek se postaráme my.

Jakmile je pacient přijat a v rámci jeho programu to je povoleno, může se zapsat na pet-terapie. Do útulku pak pravidelně dochází, chvíli s něčím pomáhá (většinou práce na zahradě), a pak má čas s kočkami. Podle několika studií to prý pomáhá s depresemi, strachem anebo třeba s pocitem samoty. Já o dlouhodobých posunech u pacientů svědčit nemohu, ale o úsměvech a jiskřičkách v očích, když si k nim do klína sedne kočka, bych vám definitivně povědět mohla. Někteří pacienti pak mají ještě od soudu nebo z léčebných důvodů

nařízené hodiny prospěšné práce. Jednou z možností, které jsou v Bohnicích nabízeny, je tedy i práce v útulku.

Zájemce

Kdo si chce pořídit kočku a rozhodne se (správně) pro nějakou z útulku, zavolá nám a domluví si termín, kdy by se přišel podívat. Dovolujeme s sebou brát na zkoušku i děti, dokud nebudou zvířata ohrožovat. Dále je pár dalších omezení, na která si paní Šeberová potrpí. Kočka nesmí být v Praze venkovní, protože už viděla moc koček přejetých. A v domácnosti musí být aspoň jedno okno, které jde otevřít plně a má síť, zas protože už viděla mnoho rozpůlených koček, které se snažily dostat ven přes okno otevřené jen na ventilačku. Omluvte prosím morbidnost posledních vět, zmíním to jen jednou, nechť to slouží jen jako odstrašující případ.

Tedy ale zpět k dění. Dostanete tedy termín, na který se dostavíte. Někdo z dobrovolníků vás tam provede a vy dostanete čas ve dvou různých místnostech se na kočky podívat a trochu se s nimi seznámit. My už většinou víme, které kočky touží po pozornosti, a zájemcům je ukážeme. Snažíme se jim však dát dostatek prostoru, aby mohli vidět, jestli jim nějaká kočka třeba nepadne do oka.

Často lidi chodí a mají předem vybranou barvu a věk. I tomu se snažíme vyhovět. Ale snažíme se také vysvětlit, že moc mladých koček nemáme. Většina je totiž od pacientů, tudíž už s někým žila a bude trochu starší. Že s někým už žila, má ale často výhodu. Kočka je totiž na lidi zvyklá a předem víte, že se z ní nevyklube asociál. Také se snažíme vysvětlit, že sedmiletá kočka se může sice

dožít jen 11 let, ale stejně tak i 18. A také záleží, jsou i období, kdy se sejde pár koťat. Momentálně máme pár 4měsíčních a pomalu u nás vyrůstají mazliví sourozenci Niky a Miky, kteří za chvíli oslaví své druhé narozeniny.

Dobrovolník

Tady mohu mluvit z vlastní zkušenosti, přidám tedy i svoje dojmy. První schůzka je většinou jen orientační. Provedou vás domečkem, ukážou, co se kde musí udělat, a pak se domluvíte na budoucí spolupráci. Já docházím pravidelně, ale mnoho lidí prostě trochu předem dá vědět, kdy teda nakonec může dorazit. Když tam tedy dorazíte podruhé, už na vás čeká práce. Na začátku se to týká spíš uklízení, vytírání, vybírání záchodů, hlavně odchlupování. Potrpí si tam na čistotu, takže pokud to jde, vytírá se i několikrát denně a odchlupovat se dá vlastně neustále. Někteří pracovníci měli ze začátku strach mě k nějaké práci pustit, ale i to se postupně změnilo. Jsou to celkem nedůvěřiví lidé, a tak bylo potřeba vytrvat. To znamená vše dělat jejich metodami a hlavně pečlivě.

Asi si mojí pečlivosti cení hodně, protože se mi postupně povedlo získat jejich důvěru. Když tam přijdu teď, popovídám si vždy s tím, kdo tam zrovna je. Většinou už znám i jejich vlastní domácí mazlíčky. Mnohem lépe dokážu taky odhadnout, jak chce kdo spolupracovat a čím mu nejvíce pomůžu. Je to opravdu velká změna oproti začátku, kdy všichni mluvili více s kočkami než se mnou a já se bála se na něco zeptat.

Moje práce se taktéž v určitých ohledech změnila. Změnu nejvíce zavinila kočka Filoména, která ošklivě pokousala jednu z hlavních pracovnic

a do ruky jí tím zanesla infekci. Na pár měsíců tak v útulku byl nedostatek lidí a každý dělal, co mohl. Já se od té doby zapojuji do krmení, mytí, podávání léků, mastiček, injekcí nebo třeba chytání koček. To všechno je pro mě nedocenitelná zkušenost. Dozvěděla jsem se toho mnoho o zvířatech samotných, o lidech, co se s útlukem setkají, a hlavně o jeho chodu.

Pokud jste jako já a máte rádi zvířata, určitě bych vám doporučila to minimálně zkusit. Mně to dalo mnohem víc, než mi to vzalo a neměnila bych ani za milion. K srdci mi jednoduše všechny kočičky přirostly a cítím opravdové štěstí, když vidím, že se

třeba mají lépe než minule. A já vím, už je to takové klišé, ale za zkoušku opravdu nic nedáte. V nejhorším případě odejdete s novým zážitkem. Ale z mé vlastní zkušenosti, nejhorší a nejtěžší spíš bude nevzít si všechny ty chlupaté kuličky plné lásky domů..

Mňau!

Julie Kozmíková (oktáva)

P.S. Útulek neustále hledá pomoc v jakékoli formě. Více informací najdete na našich stránkách utulekbohnice.cz nebo mi můžete napsat!

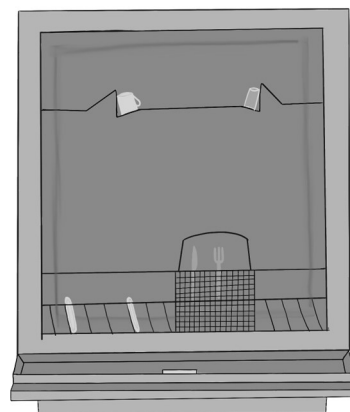
Rubrika jednorázová

Ztráta času

Vážení čtenáři 89. PORGazeenu, literární dílo, do kterého jste se tak odvážně pustili, je do slova a do písmene ztráta času a to nejen vašeho, ale i mého. Tímto vás chci varovat, že pokud máte cokoliv, co by zabralo pár nižších jednotek minut udělat, udělejte to místo dočtení mého povídání, protože vám to určitě v něčem zlepší náladu na rozdíl od tohoto pochmurného povídání.

S trochou štěstí aspoň jeten člověk ptávé časopis zavřel, a sel nakrmit svou kočku nevo vındat nádoby s mičky. Po předchozí větě nás určitě opustila větší půlka čtenářů, když viděli „neotřelý“ styl, který jsem zvolila, ale to je vše můj úmysl, jakožto postmoderní autor. Co by to bylo za umění, kdyby nebylo obtížné konzumovat? Já si s dovolením odpovím sama na svou otázku, nebylo by to umění, ale spíš něco na úrovni vertikálních instagramových videí žánru „italian brainrot“ (pro všechny české obrozence „vlašský mozkokaz“).

A teď se můžeme vrátit k první větě tohoto psaného monologu, tohle je ztráta času. Zatím za sebou máte 168 slov textu a jediná zajímavá věc je humorný překlad internetového slangu, ale to ani není můj vtíp (všechn credit panu profesoru Kašparovi, Filipovi, Martinovi a Míšovi z kvinty, Maxovi ze sexty a Edovi z kvarty) a navíc někteří z výše uvedených si určitě tento článek čtou a ti z toho teprve moc nemají. 234 slov o ničem a vy

stále hledíte do hlubin bílého papíru pokrytého černými čárkami, kterým jsme jako lidé dali význam.

Z toho všeho mi vyplývá jen jedna otázka, proč? Proč tu se mnou sedíte nad tímto textem? Proč neřešíte tu křížovku, kterou sem Kozmíková chtěla dát (pokud nikde v Porgazeenu není, tak se omlouvám, ale moje vina to není)? Nějací inteligenti určitě už vědí, co chci říct, ale pokud nevíte tak se prosím připojte k těm, kteří už nás dávno opustili.

Tak když už tu jsme jenom ta inteligentní

část elity národa, tak vás prosím, zamyslete se nad tím, jak humorné je, že před skoro čtrnácti miliardami let pár malých koleček ve středu vesmíru rozhodlo, že vy strávíte posledních několik málo minut čtením tohoto článku a že já (pro vás před pár týdny) strávím celé ráno, celou jízdu do školy a ještě čtvrt

hodinky navíc ve škole psaním svého díla. Tohle je ztráta času.

Anonymní autor, který nechce credit v Porgazeenu.

Ilustrace: Emma Marušková (tercie)

PERLY SVINÍC[M]

Žižka

ZŽ: No vytváří se nám tu taková nová osa. Polsko, Slovensko, Maďarsko... možná že po volbách u nás na podzim začne V4 zase fungovat.

Arnot

MA: Hitlerjugend to nejsou, ale jsou to... jsou to Habsburkové, prosím vás.

(o Karlštejně)

MA: Husité Karlštejn také nedobyli, ačkoli se o to snažili, a Švédové ho nenašli! Ono to totiž nebylo jako dneska, kdy tam jedete vláčkem a potkáte tam padesát trdelníků a několik vožralejch Němců.

Fišerová

KF: Símo, odložte gauč prosím

KF: „Nejezte, pak vám jde krev do břicha, a ne do mozku“

(o neostrém obrazu sebe sama v Teams)

KF: Nebo když to dám „Rozmazat“, tak se to odrozmaže?

Holajová

DH: Marcus Aurelius, neříkejte mi, že jste ho nepotkali.

Odněkad' ze třídy: Ale jo, včera na zastávce.

Valášek

MV: Vy jste nikdy nikoho nekřižoval?

MV: „Ale tvoje máma“

MV: To takový Kristián, ten je v pohodě. Ten se nikdy nezamýšlí.

Djiboghlian

volně přeloženo

CD: Za mého mládí byly noviny tištěny na mnohem větší papír, a pak se to těžce obracelo...
FM: A co když jste jen byla opravdu malá?

Roleček

AR: Hranostaj samozřejmě raději zemře, než by se ušpinil.

AR: Samozřejmě bychom očekávali, že zajíc bude...

Žáci (přes sebe): rychlý, utíkat

AR: Na smetaně!

O znaku ČR:

AR: Heraldická zrůdička

AR: Plinius starší není Plinius mladší

Hudson

MK: I'm sorry, my barber appointment got moved up and I need to go now

DH. Of all the weird excuses...

JK: Are you using a 3in1 shampoo?

DH (excitedly): Actually, I have a special beard shampoo!

Adolescence

Adolescence. Série, která velmi rychle získala velkou pozornost médií i veřejnosti. Zaujímá diváky svým neotřelým způsobem natáčení – celý díl je vždy natočen bez jediného střihu – ale zároveň i otevírá téma, které minimálně v části společnosti dokáže silně rezonovat.

Dítěti, zavřenému u obrazovky ve svém pokoji, se přece nemůže nic stát, jsou rodiče přesvědčení. Přesto jejich syn Jamie, mladý teenager,

vlastně ještě kluk, postupně upadá do temných hlubin manoféry. Zatvrzuje se v domněnku, že je všemi odmítán a zavržen. Najednou dochází k hroznému vraždě jedné z Jamieho spolužaček. Ze začátku nemyslím, že by to mohl udělat, vždyť to nedává smysl, ale děj mě nenechává na pochybách dlouho. A začíná být jasné, o co tu vlastně jde.

Vzteky, breky, zapírání, lhaní... zapírání, lhaní. Znovu a znovu. Rodině i vyšetřovatelům. S blížícím se procesem si ovšem Jamie aspoň čas-

tečně uvědomuje, v jaké je situaci, a rozhodne se. „I... I've thought about it, and... Dad, I'm gonna change my plea. Dad? I'm... I'm sorry, but I'm gonna plead guilty,“ říká své ztichlé rodině v autě, když jí volá. Tato slova uvrhnou rodinu, která již

tak propadá zoufalství, do stavu úplného rozkladu. Poslední scéna, kdy táta vzlyká a tiskne si k hrudi plyšáka svého vlastního syna, je velmi dojemná.

Hudba, která prostupuje všemi

díly, má charakteristický ráz a zanechává ve vás chronický pocit neklidu, tedy výborně dokresluje děj. Velmi originální absence střihů, silný mix emocí, velmi dobré herecké výkony, padnoucí hudba, to vše z toho dělá snímek skutečně hodný pozornosti. Přesto, že u něj možná uroníte slzu, zvláště když se budete ztotožňovat s nějakou postavou, je to dílo, které skutečně stojí za zhlédnutí.

Matyáš Brázda (sexta)

F1

Moje očekávání od filmu F1 nebyla nikterak vysoká. Recenze na sociálních médiích nebyly moc pozitivní a po roku intenzivní propagace jsem Brad Pittův obličej nechtěla ani vidět. Film ale překonal má očekávání a z kina jsem vycházela celkem spokojená.

Abych trochu uvedla, o čem mluvím, stručně shrnu děj. Hlavní postavou je Sonny Hayes

(Brad Pitt), bývalý pilot Formule 1, který dostane šanci po letech se do série vrátit. Stane se tak členem týmu Apex GP, který se během devíti závodů pokusí dostat z posledního místa v šampionátu.

Jedna z největších předností tohoto filmu bylo vizuální zpracování. Na závodní scény je opravdu radost se dívat, kombinace reálných zá-

běrů z Velkých cen a 300milionového budgetu na natáčení na tratích se očividně vyplatila.

Co se týče děje, mně přišel fajn. Trochu předvídatelný, ale tak je tomu pomalu u všech blockbusterů. Rozhodně dostatečný, aby mě zabavil, a v kině jsem se dvě hodiny nenudila.

U takového filmu je velkým otazníkem jeho „realismus“. Můžu potvrdit, že moc realistický opravdu není. Nepřijde mi ale, že má moc smysl rozebírat dopodrobna maličkosti, jako je model startovních světel nebo specifické bezpečnostní

procedury. Když už bylo ve filmu něco hodně ne-realistického, spíš mě to pobavilo, než aby mi to zkazilo celý zážitek.

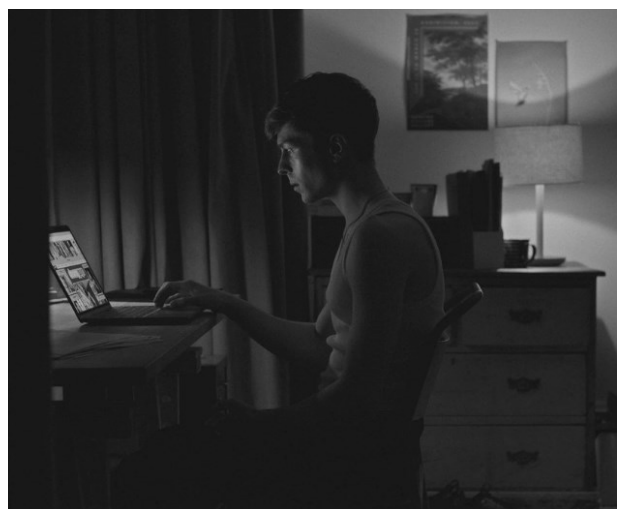
Nebála bych se doporučit film i ne-fanouškům Formule 1. Myslím si, že je dost zábavný a hezky natočený, aby i ty, co na závod nikdy nekoukali, alespoň trochu zaujal.

Agáta Ferianc (sexta)

Sebastian

Také letos se v rámci festivalu Prague Pride odehrála celá řada projekcí pozoruhodných queer filmů a jedním z nich byl loňský *Sebastian*, tedy britsko-finsko-belgické drama v režii Mikko Mäkelä. Zaplněný Modrý sál kina Atlas tak mohl sledovat příběh mladého spisovatele a novináře Maxe (Ruaridh Mollica), který se v Londýně snaží prosadit velmi neortodoxním způsobem. Aby načerpal námět pro svůj román, stane se sexuálním pracovníkem a prakticky si tak vytvoří alter ego pod jménem Sebastian, v němž za úplatu obšťastňuje starší muže. Asi netřeba dodávat, že uřídit dva životy současně není úplně jednoduché — a od toho se odvíjí celá řada peripetií, jimiž Max/Sebastian prochází až k poměrně otevřenému konci.

Jakkoli by Mollicovi patrně šla vytknout jistá repetitivnost hereckých prostředků v podobě téžavého pohledu a ustaraného výrazu, skvěle se mu daří ztvárňovat nejednoznačnost své postavy, které člověk chvíli fandí, a pak nad jejím chováním zas kroutí hlavou. Tahle spornost se ostatně propisuje i do vztahu s klientem (a možná i něčím víc?), jehož s jemným humorem, ale též jistou dojemností, představuje Jonathan Hyde.

Vlastně nevím, jestli je úplně košer o tomhle snímku psát pro PORGazeen, když je doporučen až od osmnácti let. Kdo se ale nezalekne řady žhavých, nikoli však zbytečně pornografických scén, ten si může užít příběh začínajícího literáta, který je pro úspěch schopen ledasčeho. I když — je to opravdu takhle jednoduché? Sám si nejsem jistý. Budete se muset přesvědčit sami.

Vojtěch Voska (oktáva 2020/21)

Passé na terase

„Co bude dál?“ zeptala se.
Mrkla, objala mě v pase.
A já – s nejistotou v hlase –
šeptnu, že už je načase
vyhnout se té stejné trase;
jít cestou vlastní. Zase.

Eliška Palušová (septima)

Porgazeen 89, časopis vydávaný studenty a studentkami PORGu Libeň

Redakce: Šimon Bortlík, Matyáš Brázda, Antonín Drlík, Lucie Emrová, Agáta Ferianc, Emma Marušková, Eliška Palušová, Ema Tillová, Edita Volešová, Vojtěch Voska

Sběrači perel: Berta Bašta, Matyáš Brázda, Antonín Drlík, Julie Kozmíková

Ilustrace: Michael Černohlávek, Anežka Procházková, Emma Marušková

Fotografie: Šimon Bortlík, Julie Kozmíková, Vojtěch Voska

Titulní strana: Michael Černohlávek

Šéfredaktorka: Julie Kozmíková

Sazba a grafická úprava: Robin Patočka

Korektura: Matyáš Brázda, Eliška Palušová

Náš ajťák poradce: Ádám Sátor, Lukáš Stanovský

Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII-Libeň

Ý-mejl: kozmikovajulie@porg.cz

Archiv: porgazeen.cz

Cena: 30 Kč

Porgazeen 89 vyšel v listopadu 2025 v nákladu 120 výtisků.